



El que ningú s'atreveix a dir

Després de la manifestació multitudinària on el professorat s'ha deixat **l'ànima, les energies i els diners**, algú ho havia de dir. I des d'ASINPRE, sindicat independent, ho diem **clar i sense filtres: el problema ja no és només el diners**.

El problema és com el Departament intenta evitar deixar amb el cul a l'aire els dos sindicats signants de l'acord, CCOO i UGT.

Un insult a la intel·ligència del col·lectiu

"L'acord es podia ampliar"

Que ara ens venguin amb això és un insult a la intel·ligència del col·lectiu. Quan s'ha vist que signes un acord i, setmanes després, gràcies a les vagues del professorat, aconsegueixes millores... i encara tenen la barra d'atribuir-se'n l'èxit?

⚠ Això té un nom: **pressió sindical del professorat**, no pas voluntat del Departament.



Per dignitat: un nou acord és un nou acord

El que volen fer

Que tot es firmi com un simple *annex* a l'acord anterior, com si res no hagués canviat i les mobilitzacions no haguessin existit.

El que exigim

Per dignitat, això no s'ha d'acceptar. Si hi ha un nou acord, es firma un nou acord.

Punt.



Reconèixer el deute no és pagar el deute

[Ja teniu a la web l'anàlisi complet](#), i continuem pensant exactament el mateix:

Reconèixer el deute dels estadis

El Departament pot reconèixer el deute... i pagar-lo d'aquí a deu anys. El reconeixement sense dates i imports concrets no val res.

Aprovar imports i dates de pagament

Això és el que realment importa. Sense xifres concretes i calendari de pagament, el reconeixement és paper mullat.



Volem un augment lineal per a tot el professorat.

No volem més divisions dins dels centres, on cadascú cobra una quantitat diferent fent exactament la mateixa feina. Ja n'estem farts.

Dotze anys d'espera. Prou.

2012

Any de les retallades

Des d'aleshores no hem recuperat tot el que ens han pres. Hem aguantat, hem tingut paciència.

4

Anys més d'espera

I ara ens volen fer esperar quatre anys més per recuperar només una part del que ens pertoca.

Les places per a l'escola inclusiva continuen sent insuficients, i a sobre barregen places d'administratius, auxiliars i docents per inflar les xifres i fer veure que el volum és més alt del que realment és.

 Això no és planificació: **és maquillatge estadístic.**

Càtedres, colònies i el respecte que mereixem

Les càtedres: dècades de promeses

Fa dècades que plou. Qui tingui memòria recordarà que, quan el senyor Alberto del Pozo era director, ja es demanava a la mesa la creació de places de catedràtic. I ara, pel que sembla, volen jugar amb el temps per retardar-ne la publicació.

Les colònies i la dignitat docent

Pel que fa al pagament de les colònies, **ens hauria d'importar un ble do**. Hem de descarregar-nos d'obligacions que van més enllà del nostre horari. cap docent hauria d'anar-hi.

Hem convertit els centres en un casal: colònies, graduacions des d'infantil, festes de final de curs...

Ja n'hi ha prou. Toca tornar a convertir els centres en espais de treball on no se'ns falti al respecte.



Companyes i companys

Ara toca arribar fins al final.

No ens aturarem

Les mobilitzacions han demostrat la força del col·lectiu. Continuem endavant.

No ens doblegarem

Davant de maniobres polítiques i acords de façana, mantenim la posició.

O guanyem, o guanyem

Aquest cop no hi ha marxa enrere. La victòria és l'única opció sobre la taula.

ASINPRE,